

dem. Det er paa Tide, at vi Kvinder klarer os vor Stilling til dette Faktum. Det er vel næppe værdt, at vi holder os til Fru Erna Juel-Hansens Udtalelse i Studenterforeningen. „Mændene er nu engang som de er.“ Ja, det er de formodentlig; men er det nødvendigt, at de vedbliver at være, som de engang er? Bør Kvinden, den fremrykkende Kvinde, ikke gøre et Forsøg paa at hjælpe Manden at bekæmpe Svagheden, hellere end at betragte den som absolut givet? Skal hun akceptere Mandens Svaghed uden mindste Indvending, skal hun lade hele Skylden kastes over paa „Lindelinerne“? Bør hun ikke haabe paa, at de hæderlige Mænd kan lære at faa Øjet op for disses Bedaarelser og trødse dem? Jeg ved nok, at unge Mænd, og gamle maaske med, smiler af denne Yttring, og mener, at den røber Ubekendtskab med virkelige Forhold og Mandens fysiske Vanskeligheder.

Aa nej, det tages med i Betragtning; og derfor vides det, at det hverken bliver idag eller imorgen, at Flertallet af Mændene kommer til at herske over sig selv. Det vides, at Kampen i vor Tid er vanskeliggjort den unge Mand ved den Retning, der ligefrem har præket „Kødets Emancipation“. Det vides, at der stadigt vil fordres megen Overbærenhed i saa Henseende fra Kvindens Side. Dog gaar det vel lidt for vidt med Overbærenheden, naar der i et Kvindeblad kun tales om Kamp mod „Lindelinerne“, mens det rent forties, hvad der kunde være for Manden at gøre, og overfor Manden at gøres i dette Spørgsmaal.

Lies Bog bør ikke fylde os med al for megen Forbittrelse og Vrede overfor „Lindeliner“. Det er som oftest stakkels sjælløse, forsømte Væsener, af hvem man ikke kan forlange meget; og den Alderdom, de gaar imøde, kan næsten virke som en Dommen formildende Omstændighed for deres lykkeligere stillede Søstre.

Men ved Lies Bog forekommer det mig, at man næsten fyldes af en sørgelig Foragt for Mændene, dem af dem, som ved Opdragelse, Stilling og Arbejde har haft Lejlighed til at faa Øjet aabnet for alt godt og smukt, og som dog ikke kan modstaa en elendig, i Reglen udannet, Kvindes Manøvrer. Og saa slipper Mændene for det meste saa nemt ud af hendes og deres egen Usselheds Klør; deres Fremtid er kun sjældent berørt af det Hele, saa heri kan slet ikke søges nogen Omstændighed, der kan mildne vor Dom.

Der vil til alle Tider findes „Lindeliner“; de Mænd, som har været deres Magt undergivet, burde ikke gaa ud deraf uden mindste Men.

Af denne Grund kan jeg ikke være helt uenig med C. B.,